

Szeged, 927. 14. H.

Drága jó kerten!

Válószínűleg nagyamud látja ma-
fontant a papírkozártba az én irányú
leveleket, amilyenre az én jó barát. Nem
is tagadom, bizony egy kicsit nyújtalmab-
ban van megint, gyámol fel az érzékeny,
mikor a gyermek elhagyta, és fájni fog,
ha megírni, hogy az én kis gyermekülte is
érezni, halat, majd a pierte-
len halat, amit a pierte: nem felet meg-
juttat neki szűz.

De hát, mindegy. Ez a nehány év, a-
mit most remény kérésre iragynak, drága
kerten, kiküldte a lelkem és barát

után és most csak élvárható jövője elé.

Judom én magam is, hogy gyenge kis pró-
bát nyás az, ahyan még a leán és nyáry emelgetés,
amitől sokan leg végig ivelő repülés, de ne-
kem mégis, végtelemtől drágá, mert minden
hisz, minden gyors, én vagyok, az én börtönö,
fűző, általában énem, amelyik formig mindig
kegyes mindig, mig kértés nem fered, a
sok még nem nyert megtábor.

Közön kérem kedves kedves olvasó
ak, ut a pár lény, még a leán és nyáry emelgetés,
ott magam mellett az, remegő szívű anyany,
ari nem utal fel a vére jász, hanem
nyert a két, az magamlyogjáv, a leléred az

ide vetett máxát!-

Le eldobja is a verem, emögau e -
elöl végig az, his elvise szeretettel, - hétéh
ig arde leg mi a halál.

Le gyönyű, hogy a megjelenése nem
diffamáló a. De magam arany a - főtűs
in le! Én kérem fogom is imer Judom
mag, hogy mi felt a tere jász a his ma-
gamból feltől Jozonad.

A nevem meg a nem fonta. Le patom,
hogy isprvett, hogy az is elvise a kéreber
keret, talán szűz megd jelent kérem, hogy
in vagyok, a boldog, halál, -

Inegvita. -

Lélekharang.

42.
Híadudt már' ellen napsugara,
Ninc máson csak jükat' lélek hamija,
Elhamvad' fangod' két' parasa,
Még' mi foet' álmod' nagy' bí' bosa.

Léven már' nem oia' két' toka,
Féradt' urán' nem' fiván' jü' toka,
Lüs' ijil' nem' utloy' álmoda,
Ninc varod', bres' zengö' uravaka.

Lerüvten' ellen' ó'-sany' bosa,
Küvten' mis' jü' poharát -
Küvten' két' nemem' valyát,
Nem' a' nép' nagy' éjrahat.

Ingyente.